GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Joan Carrera, més que un bisbe un referent.

Opinió | 10/10/2008 | 10:48

Un home que durant la dictadura franquista i la transició a la democràcia va lluitar en favor dels Drets Humans.

El bisbe auxiliar i vicari general de l'arxidiòcesi de Barcelona, Joan Carrera Planas, de 78 anys, va morir el passat divendres dia 10 d'octubre a l'Hospital de Vall d'Hebron, on estava ingressat des del dia 19 de setembre en estat molt greu. El cardenal, Lluís Martínez-Sistach, que va acompanyar Joan Carrera en les seves últimes hores de vida, va destacar el servei que el bisbe ha fet a l'Església catòlica i el seu país i ha demanat als creients oracions per la seva ànima. "Vull agrair-li el servei constant, generós, preat i fidel a l'Església i també al país durant la seva intensa vida i durant el seu ministeri com a sacerdot i com a bisbe", va dir el cardenal de la Diòcesi de Barcelona.

Joan Carrera i Planas va néixer a Cornellà de Llobregat el 12 de maig del 1930, i va fer els estudis eclesiàstics al seminari de Barcelona. El van ordenar prevere al juliol del 1954, i va exercir el ministeri sobretot en ambients obrers, tant en parròquies de Barcelona com d'altres ciutats de la comarca, com l'Hospitalet de Llobregat i Badalona on va demostrar el seu tarannà progressista. Ja en els anys seixanta va oferir la seva parròquia per celebrar un míting del líder sindical Marcelino Camacho quan el sindicat CCOO encara no estava ni tan sols legalitzat. Carrera també va ser consiliari de moviments especialitzats d'Acció Catòlica. Va participar en iniciatives de renovació del clergat català sorgides després del Concili II del Vaticà i va mantenir contactes amb representants del món polític, manifestant-se proper a l'ideari d'Unió Democràtica de Catalunya. Va ser nomenat bisbe d'Aliezira, Algesires i, el 1991, bisbe auxiliar de Barcelona, encarregat de la demarcació del Barcelonès nord i del Maresme i de les delegacions d'economia, mitjans de comunicació social i apostolat seglar. Va ser coordinador de l'equip de bisbes auxiliars de l'arxidiòcesi barcelonina (1996-2000) i, després del cessament del cardenal Ricard Maria Carles el 2004, va ser l'únic bisbe auxiliar que va continuar vinculat a l'arxidiòcesi de Barcelona. La seva responsabilitat es va concretar de manera especial en els mitjans de comunicació social i la pastoral obrera.

També va col·laborar periòdicament a diverses publicacions, especialment 'Catalunya Cristiana', organisme editor de la qual va ser president. Algunes de les seves obres són 'La canya esquerdada' (1993) i 'Del postconcili al postprogressisme' (1994), que van aplegar els seus articles, 'El gust de la fe' (2000) i 'Aquest Nadal en fa dos mil: discerniment i goig' (2000). També va participar en l'obra col•lectiva 'Mundo global, ética global' (2003).

Carrera va ser un home consagrat a la labor cristianitzadora, i malgrat tots els intents de confondre l'opinió pública per part d'interessos ocults que ara no esmentaré, en referència a la seva persona, mai no es va fer enrere del seu ideari catòlic i nacionalista. Els seus punts de vista es podien compartir o no, podien agradar més menys, però sempre van ser respectuosos amb tot i tothom, sense deixar de ser clars i, potser sovint, punyents en molts aspectes considerats delicats o tabú per segons quins sectors. De fet en tots els anys en que Joan Carrera va exercir el seu ministeri, l'Església catòlica també va anar canviant molts dels seus aspectes i molts dels seus punts de vista, a mesura que el món anava modificant valors i comportaments, i s'anava configurant divers i diferent de forma tangible. L'Església en definitiva és una organització d'homes i dones al servei de la divinitat, però no es pot oblidar que els homes les dones sovint

ens equivoquem, i errem en conceptes i determinacions per aquest fet.

Es pot estar d'acord o no amb aquesta o aquella decisió eclesial, però ningú pot negar que, finalment i per sort, en la jerarquitzada Església catòlica hi ha diversitat de criteris i sobretot varietat de conductes personals, com en tota organització humana. La varietat que ha encarnat tota la seva vida el bisbe Joan Carrera ha estat la del catalanisme democràtic, amanit d'obertura vers totes les formes de progrés, cosa que vaig poder comprovar personalment ja fa anys en una entrevista que li vaig fer per a Catalunya Ràdio.

Això però, sembla que avui a Catalunya no pesi gaire. En el cas de Joan Carrera, el va apartar una altra novetat: la reaparició del fonamentalisme antireligiós, que és un altre fonamentalisme, com ho són els de base religiosa, ja que les seves coordenades no són intel·lectuals, sinó polítiques. Com la majoria dels fonamentalismes no estan interessats en la religió, en tant que vella necessitat humana, ni tampoc en la reflexió intel·lectual i moral, sinó en el poder polític pur i dur, i para de comptar. Aquesta reaparició de l'anticlericalisme és perfectament assimilable a la radicalització de pretesos discursos ideològics i culturals. Penso en els més subvencionats pels poders polítics. Tampoc es tracta de cultura ni de pensament, sinó de marginar el debat equilibrat, radicalitzant-lo, per millor impedir la modernització. Una modernització que, en tots els camps, ha d'implicar grans dosis de tolerància i de respecte envers totes les conviccions i totes les visions del món que no preconitzin la imposició, la violència, la intolerància.

En aquests moments estem en una situació en què la crisi econòmica ho afecta tot i tothom: els creients i els no creients, els de dreta i els d'esquerra, els ciutadans de parla catalana i els d'altres llengües.

Cal, per tant, trobar-hi solucions. Per això, i per altres raons, crec que ens en sortirem a base d'un còctel de mesures, del qual encara és difícil definir-ne definitivament els ingredients i calcular-ne les dosis.

En tot cas, no sembla que l'anticlericalisme -ni el clericalisme- del segle XVIII o XIX hi hagin d'estar presents. Tant "AMDG" - la novel·la antijesuítica de Ramón Pérez de Ayala- com el pintoresc pamflet de mossèn Sardà i Salvany "El liberalismo es pecado" són testimonis d'un passat que amb tota seguretat no es tornarà a reproduir, per sort. Aquells van ser altres temps, per la qual cosa tampoc no i no té gaire sentit que deixessin petjada. Potser poden servir els historiadors i, en el cas del llibre de Pérez de Ayala, els estudiosos de la literatura espanyola. Si se'ls vol ressuscitar és perquè alguns els troben adients per enfrontar la societat. Així tapen, per un temps, la seva incapacitat manifesta en matèria econòmica i política.

Avui recordo Joan Carrera amb agraïment. Un home que durant la dictadura franquista i la transició a la democràcia va lluitar en favor dels Drets Humans, de l'ajuda i suport als presos polítics, dels drets dels treballadors i de la integració de la immigració dels anys 60. El recordo amb bon regust de boca, perquè gràcies a conèixer-lo i observar els seus moviments, sé coses i conec situacions que mai no hagués sabut que es donaven, i ni tan sols que existien. Llàstima que quedés arraconat per l'únic fet de portar una sotana.

Autor: Santi_C
Santi_C

https://gironanoticies.com/noticia/9330-joan-carrera-mes-que-un-bisbe-un-referent.htm